

Sınıf Mücadelesi

Aylık
İşçi Gazetesi

10 Kasım 2024

Sayı: 307

Fiyatı: 35 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Bahçeli'nin açıklaması, bir çözüm değil,
Kürtlere kurulmuş bir tuzak**

Türk milliyetçiliği ve Kürt düşmanlığı ile ünlü olan MHP'nin başındaki Devlet Bahçeli'nin Öcalan çıkışı ve ardından gelen PKK saldırısı, Kürt sorunu üzerine yapılan tartışmaları alevlendirdi.

Devlet Bahçeli, MHP Grup Toplantısı'nda : «Terörist başının tecridi kaldırılсын, gelsin Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Dem Parti grup toplantısında konuşsun terörün tamamen bittiğini ve örgütün feshedildiğini haykırınsın bu dirayet ve kararlılığı gösterirse «umut hakkının kullanılmasıyla» ilgili yasal düzenlemenin yapılması ve bundan yararlanmasının önü de ardına kadar açılır » diye konuştu.

Öcalan, terör suçlusu olarak cezaevinde bulunuyor. Bahçeli yaptığı çağrıda, DEM Parti'yi, PKK ile aynı

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanıyor. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizm. Bu siyasetin, Stalinci-politika ve uygulamaları hiçbir ortak yönü bulunmuyor.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yana; Stalinizmin «Tek Ülkede Sosyalizm» hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde olanağına dayanıyor.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü, ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak alıyor. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşı olmayı ilke ediniyor.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunuyor. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele ediyor; sendikaların yeniden birer işçi örgütü olmalarını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, bütün işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunuyor ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlıyor.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunuyor. Bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte hareket etmekten yana tavır alıyor.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler böyle özellenilebilirler. Bu nedenle bu gazetede fikirleri savunanlar kendilerini Troçkist kabul ediyorlar, ayrıca da Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı, enternasyonalist komünistler olarak nitelendiriyorlar.

Başyazının devamı

kefeye koydu. DEM Parti, Öcalan'ın olumlu cevabını ileterek hemen bu konumlanmayı kabul etti. Oysa tıpkı önceki Kürt partileri gibi DEM Parti'nin de «terör» suçu gerekçesiyle kapatılması gündemde tutuluyor. Eğer, AKP-MHP'nin Kürt planı işlemezse, partinin kapatılması daha da kolaylaşmış olacak.

Öte yandan, demokratik çözümü savunan ancak Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasına karşı çıkan Demirtaş, dışlanmış oldu ve altı yıldır tutuklu bulunduğu cezaevinde tutuklu kalmaya devam edecek. Bir de Bahçeli'nin dışladığı, Ankara'daki saldırıyla ilgili yapılacak herhangi bir pazarlığa dahil olmak istemediğinin mesajını veren PKK'nın mevcut yönetimi, yani Kandil var.

Erdoğan'ın «yeni anayasa» planı, «İsrail, bize saldıracak» çıkışı, ardından gelen «iç cepheyi kuvvetlendirelim» sözleri ve son olarak Bahçeli'nin Öcalan'a özgürlük açıklaması, bir Erdoğan-Bahçeli planının devreye sokulduğunu yeterince anlatıyor. Acaba erken seçim mi sözkonusu sorusunu sorduruyor.

AKP, geçen seçimi beş parti ile ortaklık kurarak, çok zor kazandı. Kendi partisindeki erimeyi durdurmadığından, Kürtlerin oylarına çok daha fazla ihtiyaç duyuyor ve bu oylara göz dikmiş bulunuyor. Geçen seçimlerde sahte videolar, bildiriler vb gibi yolsuzluklar eşliğinde, CHP'yi Kandil'le yan yana koyarak, bir taşla iki kuş vurdu. Bir yandan bazı CHP'lilerin sandığa gitmemesini sağlarken, diğer yandan da CHP'nin bunu şiddetle reddetmesiyle bazı Kürtlerin CHP'ye oy vermemesini de sağladı.

Bu siyaset, yani CHP'yi Kandil'e yakın göstererek, CHP'lileri kendi partilerinden uzaklaştırmak; CHP'yi Kandil veya Öcalan karşıtı tutum almaya iterek Kürtleri CHP'den uzaklaştırmak siyaseti artarak sürecek gibi görünüyor. Ek olarak Hüda-Par'ın kurulmasını sağlayarak ve siyasi destekle büyütürken, Kürtler arasında siyasi bölünme arttırılıyor. Ayrı siyasetleri savunmalarına hatta en karşıt uçta olmalarına rağmen Demirtaş ve Kandil'in aynı kefeye konulması, Öcalan'ın özgür kalmasının Kandil'in kabul etmeyeceği bir şarta bağlanması da Kürtler arasında çatışma ve bölünmeleri derinleştirmeyi hedefliyor.

Bahçeli'nin çağrısının gerçekleştiğini düşünelim, Kürtlerin gün be gün yaşadıkları hangi sorun çözülmüş olacak? Kürtçe konuşma, anadilde eğitim, siyasi tut-saklar, belediyelere kayyım atanması, işsizlik; hayat pahalılığı, işe girmede karşılaşılan kayırmacılık, kadın cinayetleri...hiçbir şey değişmeyecek, zaten bu sorunlar gündemlerinde bile değil. Kürtlerin somut sorunları için siyasi veya sınıfsal mücadele edenleri hapse atıp, PKK militanlarına hapis hane vaat edip, kendi çıkarları için siahlı örgüt liderine özgürlük vaat eden iktidara, herkesten önce Kürtler inanmamalı.

Bahçeli'nin çıkışını «devlet aklı, devletin planı» gibi nitelendirip, Ortadoğu'daki çatışma ve gelişmelere bağlayanlar da var. Erdoğan, Suriye'deki Kürtlere düşmanlık, Irak'taki Kürtlere hamilik ediyormuş gibi görünerek bölgede güç elde etmeye, güçlü görünmeye çalışıyor. Ancak, artık bu treni kaçırdı. Çünkü artık hem ABD bölgede İsrail aracılığıyla doğrudan devreye giriyor, hem de Türkiye'nin ekonomik olarak böyle bir gücü kalmadı. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ABD'de borç para ararken, Merkez Bankası Başkanı Fatih Karahan «ucuz işçi» vaadiyle para bulmaya çalışırken, ABD ne emrederse onu dinlemek ve uygulamak zorundalar.

Erdoğan'ın etrafında toplanmış olan devletin beslemesiyle palazlanan burjuvazinin ve AKP'nin etrafında oluşan her düzeyden çıkar çevrelerinin, Erdoğan'a iktidarda kalması için sürekli destek verdiği görülüyor. Erdoğan ise, neden olacağı olumsuz sonuçları düşünmeden, olup olamayacağını da araştırmadan, siyasi dolaplar planlıyor, uygulamaya koyuyor. Çünkü çok iyi biliyor ki, bütün yaptıklarından sonra, iktidardan düşmesi kendisi için pek de hayırlı olmayacak, yapılanların hesabı birgün mutlaka sorulacak.

(27.10.24)

Emekçinin Gündemi

Türk-İş Ankara'da bir miting düzenledi

Türkiye İşçi Sendikası Konfederasyonu (Türk-İş) tarafından düzenlenen «Zordayız, geçinemiyoruz» mitingi Ankara Anadolu (Tandoğan) Meydanı'nda 20 Ekim'de yapıldı. Bu mitinge, Türkiye'nin dört bir yanından gelen işçilerin katılımıyla, son zamanların en büyük mitinglerinden biri oldu. Mitinge, katılan yaklaşık 100 bini aşkın işçi, yaşadıkları ekonomik sorunlara çözüm ve vergide adalet talepleri için seslerini duyurmaya çalıştılar.

Eylemde sırasıyla farklı ekonomik sektörlerden gelen işçiler konuştu. İşçiler, konuşmalar sırasında «Şimşek şaşırma, sabrımızı taşıma», «Sadaka değil toplu sözleşme», «Bu daha başlangıç mücadeleye devam», «Uzlaşma yoksa direniş var», «Ankara, sesimizi duy, bunlar işçinin ayak sesleri», «Tek başına yulgınlık yok, ya hep beraber ya hiçbirimiz», «Gemileri yaktık geri dönüş yok», «Yaşasın sınıf dayanışması», «İş ekmek yoksa barış da yok» sloganlarını attı.

Emekliler adına konuşan Emekliler Derneği'nden bir işçi, «Biz yıllarca çalıştık bu ülkeye katma değer kazandırdık. Bizler en tehlikeli işlerde çalışarak emekliliği hak ettik. Emekli aylıkları hızla eriyor. Milyonlarca emekli ay sonunu getiremez halde. Çarşı, pazar fiyatları TÜİK verilerine uymuyor. Bugün emekliler huzurla oturması gerekirken geçinme mücadelesi veriyor. Bugün pek çok emekli tekrar çalışmak zorunda kalıyor. Emekliler sağlık harcamalarını bile karşılayamıyor, bu kabul edilemez. Sağlık hizmetlerine erişim bir lütf değil anayasal bir hakkı» diyerek

emeklilerin sorunlarını anlattı.

Asgari ücretliler hakkında söz alan Yol-İş Sendikası'ndan bir işçi ise, «Ben bu ülkede asgari ücretle çalışan milyonlarca işçiden biriyim. Artık dayanacak gücümüz kalmadı. 17 bin lira ile ev mi

geçindirelim, çocuk mu okutalım, karnımızı mı duyuralım. Ay sonunu getiremiyoruz. Çılgınlığımızı duyurun, geçinemiyoruz. İşçiler kötü çalışma şartlarına karşı sesini yükseltmiyor. Düşük asgari ücrete karşı sesini çıkartamıyor. Bazı işyerlerinde haftada bir gün tatili bile çok görülüyor. Çalışma saatleri çok uzun. İşçiler meslek hastalıklarından muzdarip. İşçinin posası çıkarılıp adeta kapının önüne konuluyor. İşsizliği bize karşı kullanıyorlar. Gelsinler asgari ücretle bir gün geçirsinler. Artık ailemizle birlikte insan onuruna yakışır bir yaşam istiyoruz» diyerek yaşadıkları ekonomik sıkıntıları dile getirdi.

Mitingde konuşan Türk-İş Genel Başkanı Ergun Atalay «sarı sendika istemiyoruz» diyen bazı işçiler tarafından yuhalandı. **Türk-İş yönetimi sarı sendika değil, devrimci işçi sendikası mı oldu?**

Hayır, Türk-İş'in devrimci bir sendika olması olanaksız! Türk

İş sendikacıları patronlar düzenini destekliyorlar. Genellikle normal bir işçi ücretinin 4, 5 katı daha yüksek maaşlar alıyorlar. İşçiler gibi üretimde ezilmiyorlar. Ama, özellikle son yıllarda işçi ücretlerinin tamamen eriyip işçilerin maaşlarıyla

geçinemeyecek duruma düşmelerinden dolayı tepkiler o kadar arttı ki işçiler arasında «ya bizim haklarımızı savunduğumu iddia eden Türk-İş eylemler düzenleyip, mücadele ederek haklarımızı savunur, ya da bizler başımızın çaresine bakıp başka sendikalara gideriz» biçiminde fikirler gittikçe yaygınlaşıyor. Yani

kısacası Türk-İş sendika bürokratları, hem güzel maaşlarını ve hem de rahat koltuklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Türk-İş tabandan gelen baskıyla harekete geçmek zorunda kalıyor ve işçiler de, bu gerçekleri unutmadan, Türk-İş eylemler düzenlediğinde bu fırsattan yararlanıp seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Ancak, işçilerin gerçekten kendi haklarını almaları için, kendi örgütlülüklerini, kendi partilerini oluşturmaları ve üretimden gelen güçlerini kullanmaları gerekiyor. Maalesef kestirme yoldan elde edilebilecek hiçbir hak bulunmuyor. İşçiler, emekçiler haklarını kolayca elde etmiyor, patronlar bu hakları kolayca vermiyor, hediye etmiyorlar. Hakları kazanmak için ciddi ve kararlı mücadeleler gerekiyor.

(30.09.24)

Fernas madencileri, zorlu bir mücadelenin sonunda kazandı

Fernas maden işçilerinin, Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan maden ocağının sahibi, işveren AKP Batman milletvekili Ferhat Nasıroğlu'na karşı yaptıkları, açlık grevine kadar varan mücadele, işçilerin kararlı direnişleriyle zaferle sonuçlandı. DEM Partili TBMM Başkanvekili Sırrı Süreyya Önder'in, AKP Grup Başkanı Abdullah Güler'in, Fernas madenlerinin sahibi Nasıroğlu ile görüşmelerinin ardından, işçiler, müzakere yolunun açılması üzerine 53 gündür sürdürdükleri direnişlerine ve 3 gündür devam ettikleri açlık grevine ara verdiler.

Bağımsız Maden İşçileri Sendikası'nda (Bağımsız Maden-İş) örgütlü Fernas Maden işçilerinin direnişi, mücadele ve

müzakerelerin ardından kazanımla sonuçlandı. Başka bir deyişle, işçiler, Anayasal sendika haklarını kullanarak yaklaşık iki aydır sürdürdükleri direnişleri sonucunda bütün taleplerini kabul ettirdiler.

«Fernas İşvereni ve İşçileri» imzalı bir açıklama yayınlayan taraflar, işçilerin talep ettiği maaş artışı ile sendikalı oldukları için işten çıkarılan işçilerin işe geri alınması konusunda anlaşma sağladıklarını duyurdular. Sendikadan yapılan paylaşımında, «Bu sonuç madenciye ses olan bütün dostlarımıza armağanımızdır. Bütün işçi sınıfına ve emekçi halkımıza hayırlı olsun» denildi.

Madenci işçiler, işçi sağlığı, iş güvenliği önlemleri ve maaşlarının Soma'da çalışan

diğer işçilerin ortalamasına yükseltilmesi talepleriyle örgütlenmişlerdi. İşçiler sendikaya üye oldukları için işten çıkarılmış, 53 günlük direnişleri boyunca polis şiddetine, gözaltına ve tehditlere maruz kalmışlardı. İşverenin duyarsızlığı karşısında seslerini duyurmak için Soma'dan Ankara'ya kadar yalınayak yürüyerek Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne gitmişlerdi. Burada da sessiz kalınınca en son çare olarak da açlık grevine başvurmuşlardı.

Fernas işçilerinin mücadelesi örnek bir mücadele oluşturuyor. İşçilerin ve emekçilerin kararlı bir biçimde mücadele ettiklerinde kazanabileceklerini, bütün haklarını alabileceklerini bir defa daha gösteriyor. (25.10.24)

Emekçiler, belediyelerde «yeter artık» demeye başladılar

İstanbul ve İzmir'deki 37 belediyede toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri aylardır devam ediyor. Toplamda 50 bini aşkın işçiyi ilgilendiren TİS süreçlerinde birçok belediyede grev aşamasına gelindi. Şimdiye kadar İstanbul'da ve İzmir'de 4'er ilçe belediyesine grev kararı asıldı. CHP'nin yönettiği belediyelerde Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEMSEN), AKP'nin yönettiği belediyelerde Mahalli İdareler Kamu İşveren Sendikasının (MİKSEN) tüm belediyelerde «tek tip» denecek kadar birbirine yakın sözleşmelerde ısrar etmesi, grev kararı alınan belediye sayısını da artıracığa benziyor.

Belediyelerin büyük çoğunluğunda Nisan ayında hazırlanan TİS taslakları Mayıs'ta belediye yönetimlerine verildi. Haziran ayı itibarıyla başlayan görüşmeler ücret zammı meselesinde tıkanıp, Belediye yönetimlerinin ve patron sendikalarının tüm belediyelerde aldığı ortak tutuma karşı işçiler de birliklerini kurmaya çalışıyor. Ataşehir, Kartal, Kadıköy ve Maltepe Belediyesi işçileri ve örgütlü oldukları DİSK/Genel-İş şubeleri, TİS görüşmelerinin başladığı tarihler farklı olsa da, grev ilanı asma eylemlerini birleştirdiler. Ataşehir, Kadıköy ve Maltepe Belediyelerinde işçiler grev ilanlarını peş peşe astılar.

Asılan her grev kararına diğer belediyelerden işçiler destek verdi.

İstanbul'da sürecin greve evrildiği 24 belediyeden, Kadıköy, Maltepe, Kartal, Ataşehir, Beşiktaş ve Sarıyer Belediyelerinde DİSK'e bağlı Genel-İş örgütlüyken geriye kalan 18 belediyede (Beykoz, Sancaktepe, Üsküdar, Çekmeköy, Tuzla, Şile, Eyüp, Pendik, Ümraniye, Başakşehir, Sultanbeyli, Sultangazi, Zeytinburnu, Kağıthane, Esenler, Güngören, Bağcılar, Bahçelievler) Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş örgütlü. Ayrıca son yerel seçimlerde AKP'den CHP'ye geçen 7 belediyede yetkili sendika hâlâ Hizmet-İş. 24 belediyenin 13'ünü CHP

yönetirken, 11'ini AKP yönetiyor. 5 aydır devam eden ve çoğunlukla ücret maddelerinde anlaşma sağlanamayan TİS sürecinde AKP'nin yönettiği belediyelerde sözleşme masasında işçiler karşılarında Mahalli İdareler Kamu İşveren Sendikasını (MİKSEN) görürken CHP'nin yönettiği belediyelerde Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikasını (SODEMSEN) görüyor.

Kartal Belediyesi 14 Ekim'de belediye binasına grev kararı astı ve grev 29 Ekim'de başladı.

Kartal Belediyesi binasına «*Bu iş yerinde grev var*» pankartı asan işçiler, ayrıca «*Mücadelemiz yaşanabilir bir ücret için*» ve «*Tüm işverenler birleşse de işçiler kazanacak*» yazılı pankartlarla da belediye yönetimine mesaj verdi. Gece yarısı başlayan grev, etkisini sabah saatlerinde göstermeye başladı, üretimden gelen gücünü kullanan işçiler hizmet üretmezken Kartal sokaklarında ağzına kadar dolmuş, taşmış çöp konteynerleri görüldü. Kartal Belediyesi'ndeki TİS görüşmelerinin aylardır sürdüğünü söyleyen Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 4 No'lu Şube Hasan Kandil, SODEM-SEN'in uzlaşmaz bir tutum sergilediğini anlattı. Kandil, «*SODEM-SEN, AKP'li belediyelerde yapılanı yapmaya çalışıyor, tepeden inme, tek tip sözleşme yapılmak isteniyor. Kartal'da Kadıköy'de, Maltepe'de ve Ataşehir'de aynı sözleşme yapılmaya çalışılıyor. Çok düşük tekliflere razı etmeye uğraşıyorlar*» dedi. İşçilerin taslaktaki günlük brüt ücret talebinin 1900 lira olduğunu ancak bu talebin uzlaşabilmek için aşağıya çekilebileceğini ifade eden Kandil SODEM-SEN'in şu ana kadar uzlaşılabilir bir teklifle gelmediğini söyledi.

«40 bin liranın altına inmesin»

Belediye tarafının teklifi brüt ücret üzerinden konuşuluyor ancak işçilerin eline geçen bu brüt ücretler 23 ila 26 bin lira arasında değişiyor. Yüzde 27'lik vergi diliminde de olan belediye işçileri her ay bordrolarında binlerce liralık kesintilerle karşılaşılıyor. Bugün SODEM-SEN son teklifi olan günlük brüt 1324 lirayla, sosyal haklar dışında aylık net ücreti 31 bin liraya çıkarmayı teklif ediyor.

Kartal Belediyesi işçileri ise hazırladıkları taslakla sosyal haklar dışında aylık net ücretlerinin 40 bin liranın altına inmemesini istiyor. Kandil, talepleri olan günlük brüt 1900 liranın aylık netinin 41 bin lira civarında olduğunu söylüyor. «*Enflasyona Ezilmeyecek Sözleşme İmzalanmalı*»

Bu taleplerle Kartal Belediyesi önünde gece yarısından itibaren bekleyen işçilerden biri olan Rıza Aydoğan, TİS taslağının 6 ay önce hazırlandığını söyleyerek, «*ben burada senelerdir çalışırım, Kartal Belediyesi oldum olası çevre belediyeler arasında en düşük ücreti veren belediye olmuştur*» dedi.

Daha önceki TİS süreçlerinde de grevlerine şahit olduğumuz Kadıköy ve Maltepe Belediyesi işçileri de grev kararlarını belediye binalarına astı. Maltepe Belediyesi'nde greve çıkılacak tarih ise 11 Kasım olarak belirlendi. Kadıköy Belediyesi'nde ise işçiler 19 Kasım'da greve çıkacak. Genel-İş'in örgütlü olduğu Beşiktaş Belediyesi'nde ise grev tarihi olarak 6 Kasım belirlendi. TİS görüşmeleri devam ediyor.

İzmir'de 13 belediyede grev doğru

Haziran ve Temmuz aylarında İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan kamu

emekçileri, toplu sözleşme kazanımlarına yönelik saldırılara karşı uzun yılların en kitlesel Büyükşehir Belediyesi işçilerinin kazanımla sonuçlanan işe geri dönüş mücadeleleri, İzenerji işçilerinin ek zam talepli eylemleri ile sürmüştü. Bugün ödenmeyen ücret alacakları için Karşıyaka, Konak gibi birçok ilçe belediyesi emekçilerinin eylemleri ise devam ediyor. Yine İzmir'de Buca, Bornova, Bayraklı, Karşıyaka her gün bir ilçe belediyesinde asılan grev kararları İzmir Büyükşehir Belediyesi şirketlerinde İZFAŞ ile başladı, İzenerji ve İzelman gibi şirketlerin toplu sözleşme süreçleri ile artacak gibi görünüyor. İzmir'de CHP'nin yönettiği 13 belediyede toplu iş sözleşmesi süreci greve doğru eviriliyor.

CHP Genel Başkanı Özgür Özel'in dediği gibi «*Bu ülkede çocuklar yatağa aç giriyor. Emekçi yığınlar giderek yoksullaşiyor.*» Peki CHP'li belediyelerde durum farklı mı? Özgür Özel, daha birkaç gün önce yaptığı konuşmada, «*Asgari ücret 30 bin liraya yükseltilmeli*» derken Kadıköy Belediyesi işçileri, açlık sınırındaki ücretlerle geçinmeye zorlanıyor. CHP bir defa daha bir burjuva patisi olduğunu gösteriyor.

İzmir'de Bornova, Buca ve Bayraklı belediyelerinin ardından Karşıyaka Belediyesi'nde de grev kararı asıldı. Belediyenin zam önerisinde bulunmadığını belirten çalışanlar, «*19 Kasım'da bu alanı grev halaylarımızla doldurmaya hazırız*» dediler.

Türkiye'nin genelinde emekçiler patlama aşamasına geldi. Belediyelerdeki emekçilerin tepkileri bunun somut bir belirtisi olarak ortaya çıkıyor. Evet «*Hak verilmez, alınır*». Yaşasın emekçilerin mücadelesi.

(25.10.24)

Uluslararası Gündem

Gazze'nin yıkımından sonra Lübnan'ın yıkımı. Peki ya sonra?

İsrail'li yöneticiler, bir yıl önceki 7 Ekim Hamas katliamından bu yana, bu saldırıyı bahane ederek, istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar ve yapıyorlar..

Gazze Şeridi'ni harabeye çeviren bombardımanlar 40 binden fazla erkek, kadın ve çocuğu öldürdü ve hayatta kalanlara sonsuz acılar yaşattı. Batı Şeria'da İsrail ordusu ve aşırı sağcı milisler tarafından düzenlenen baskınlarda yaklaşık 600 kişi hayatını kaybetti.

İsrail ordusu Suriye, Yemen ve İran'da vurma ve öldürme cüretini gösterdi. Ve 27 Eylül gününden bu yana Hizbullah'a karşı topyekûn bir savaş başlattı. Lübnan'ı acımasızca vurarak mahalleleri, köyleri ve tüm bölgeleri enkaz dağlarına dönüştürdü.

Evet, İsrail liderleri kendilerine her türlü hakkı tanıyor. Netanyahu, Hasan Nasrallah'ı öldüren operasyonu New York'taki BM binasından başlatma lüksüne bile sahip oldu! Neden bundan utanç duysun çekinsin ki? ABD ve arkasındaki büyük Avrupalı güçler onu koşulsuz destekliyor. Kesinlikle itidal çağrısında bulundular ve düzenli olarak ateşkesten bahsediyorlar. Ancak silah göndermeyi asla durdurmadılar.

Hem Biden hem de Kamala Harris, Hasan Nasrallah'ın öldürülmesinden dolayı Netanyahu'yu tebrik ederek bunun «adaletin bir ölçüsü» olduğunu ilan ettiler. Bir tonluk bir bomba yerleşim alanının ortasında patlayıp yüzlerce erkek, kadın ve çocuğu

öldürürken nasıl «adaletten» bahsedilebilir?

İsrail'in Lübnan ve Gazze'deki eylemlerini tanımlamak için kullanılabilecek tek bir ifade devlet terörüdür. Ve bu terörizmin Hamas ya da Hizbullah'ından tek farkı, büyük güçlerin açık ya da örtülü onayına sahip, aşırı silahlanmış bir devletin elindeki kaynakların daha fazla olmasıdır.

Siyonist yöneticiler Filistinlilerin yaşadığı topraklarda bir Yahudi din devleti kurmaya karar verdiklerinde, İsrailileri sonu gelmez bir savaşa mahkum ettiler. İsrail halkı ezilen bir halktan bir baskı gücüne dönüştü. Ve zaman içinde İsrail Devleti, ABD'nin fazla bağımsız bulduğu İran gibi rejimleri uzak tutmakla görevli, emperyalizmin en güvenilir ve savaşta sertleşmiş silahlı kanadı haline geldi.

Bugün Ortadoğu'daki emperyalist düzen, İsrail devlet terörizmi ve onun yayılma, sömürgeleştirme ve ilhak politikalarıyla karıştırılmaktadır. Ancak Irak'ı yok eden ve Suriye'yi parçalayan da aynı bu emperyalist düzendir. Tüm bölge halklarını sonu gelmez sosyal ve siyasi krizlere sürükleyen de bu emperyalist düzendir. Lübnanlılar bunu çok iyi biliyorlar! Ülkelerinin sınırları, onu Suriye'den yapay olarak ayıran sömürgeci Fransa tarafından çizildi. Cemaat bölünmelerine dayanan siyasi sistemi de sömürgeci güçler tarafından gelecekteki devleti zayıflatmak ve kendilerine bağımlı kılmak için kuruldu.

Bir kısmı Filistinli mültecilerden oluşan Lübnan halkı, bu hesapların bedelini 1975-1990 yılları arasında on beş yıl süren iç savaşla ödedi. Çünkü Lübnan, bölgedeki tüm güçlerin çatıştığı, her birinin bir dini mezhebe bağlı milisleri desteklediği bir arena haline geldi.

Lübnanlılar, kendilerine ait olmayan bir savaşın ebedi rehinelere olmaktan duydukları dehşeti dile getirdiler. Aslında bu durum bölgedeki tüm halklar için geçerli.

Çünkü bu çatışmalarda söz konusu olan ve İsrail ile Filistinlileri karşı karşıya getiren konu, Yahudiler ile Müslümanlar arasındaki savaş değil, bu bölgeye kimin hükmetmeye devam edeceği, petrolden kimin ve hangi şartlarda faydalanacağı ve Hürmüz Boğazı ve Süveyş Kanalı'ndan geçen deniz ticaretini kimin kontrol edeceğidir.

Bu, emperyalist güçlerin olduğu kadar İran'ın ve Hamas ve Hizbullah gibi milliyetçi partilerin de endişesi.. İktidar dayken gösterdikleri gibi, dertleri halklarını yoksulluktan kurtarmak değil. Tek amaçları, savaş sarmalında yer alarak aynı sömürü ve yağma sisteminden kar elde etmek ve bu kazançtan daha fazla pay almak.

Milliyetçiliğin kanlı çıkmazını kırmalı ve ortak bir gelecek inşa etmeye çalışmalıyız. Bu ancak tüm ülkelerin işçilerinin ve ezilenlerinin sınırları ve milliyetleri aşarak emperyalizmi ve onun başındaki kapitalist sınıfı yıkmak üzere birleşmek iradesiyle başarılabilir. Bu mücadele elbette kendi ülkemizde başlıyor.

(LO, 02.10.24)

BRICS: dolarsızlaşma hayalleri

Vladimir Putin 22 Ekim'de Kazan'da Rusya ve Çin'in etrafında dokuz ülkeden oluşan BRICS'in zirvesini topladı. Yaklaşık on beş Afrika ve Asya ülkesinin daha katılması bekleniyordu.

Kazan'da Putin'in temel amacı, Batı propagandasının aksine, dünya nüfusunun yüzde 47'sini ve gezegenin GSYİH'sinin üçte birini temsil eden devlet başkanlarını bir araya getirebildiği için yalnız olmadığını göstermekti.

Zirvenin amaçlarından biri de uluslararası ticaretin para birimi olarak doların yerini almanın yollarını araştırmaktır. Afrika, Güney Amerika ve Asya'daki pek çok yoksul ülke tarafından memnuniyetle karşılanan dolarsızlaştırma vaadinin ardında, sadece rakip bir para birimi kullanarak Amerikan egemenliğine son verme yanılması yatıyor.

Dolar aslında Amerikan emperyalizminin egemenliğini sağlayan araçlardan biri. Uluslararası mali işlemlerin çoğu ve dünya ticaretinin yarısı dolar üzerinden gerçekleştiriliyor. Bu sayede ABD, para biriminin değerini düşürmeden para basabiliyor. Hükümetler, şirketler ve zenginler en güvenli para

birimi olduğuna inandıkları için birikimlerini dolar fonlarına yatırmakta tereddüt etmedikleri için, dünya servetinin büyük bir kısmını kendilerine çekiyorlar. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda kurulan bu üstünlük, Amerikan devletinin gücünün, burjuvazisinin zenginliğinin, sanayisinin ve teknolojisinin gücünün ve arkasındaki askeri gücün bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Putin'in etrafında topladığı devletler böyle bir güçten uzaktır. Örneğin Rusya, Ukrayna'yı işgal ettiğinden beri Batı'nın yaptırımları altında ve uluslararası ticareti destekleyen SWIFT platformunu kullanması yasaklandı. 300 milyar dolarlık Rus varlığı dondurulmuş durumda. Bu tür cezalandırma tehditleri, ABD'nin diktalarına boyun eğmeyen tüm devletlerin üzerinde asılı duruyor.

Ukrayna'daki krizin ticaretin dolarsızlaştırılması tartışmalarını yeniden canlandırmasının nedeni de budur. BRICS ülkeleri IMF ile rekabet edebilmek için yeni bir banka kurdular ve bu banka şimdilik verdiği krediler karşılığında hiçbir talepte bulunmuyor. Çin, SWIFT ile rekabet edecek bir sistem kurdu. Rusya da Pekin, İran ve diğer

ülkelerle ticaret yapmak için Amerikan baskısına dayanmasını sağlayacak yollar bulmak zorunda kaldı.

Ancak tek bir burjuvazinin hizmetinde merkezi bir devlete sahip olan ABD'nin aksine BRICS ne bir birlik ne de bir devlettir; Çin ve Hindistan'ın kadar farklı emperyalizmle ilişkileri ve çatışan çıkarları olan uluslardan oluşan bir birliktir. Görüş ayrılıkları şimdiden görülüyor. Putin çoklu para sistemini teşvik ederken, BRICS'in üçte ikisini oluşturan Çin kendi para birimi olan yuanı öne çıkarıyor.

BRICS ülkelerinin burjuvazileri güneşte biraz daha fazla yer edinmekten ya da fethetmekten başka bir şey istemiyor. Ancak Amerika Birleşik Devletleri onlara bir santim bile vermeyecektir. Para birimini ve tüm çıkarlarını korumak için, dünyanın en güçlüsü olan benzersiz bir askeri aygıtı dayanıyor. Çünkü küresel ekonomik egemenlik sorunları eninde sonunda savaşla çözülür.

Emperyalist egemenliğe son vermek için halklar dünyanın her yerinde burjuvazinin diktatörlüğüne son vermek zorunda kalacaklardır. (LO, 23.10.24)

İran: İşçilerin mücadelesi azalmadan devam ediyor

İran'da hemşirelerin ve onlarla birlikte tüm sağlık sektörünün bu yaz başlayan mücadelesi, ülke geneline yayıldı. İsfahan'dan Tahran'a kadar her yerde gösteriler yapılıyor ve bu mücadeleler hız kesmeden devam ediyor.

Eylül ayının sonunda, 40 şehir ve 70 hastane eylemlerden etkilenmiş bulunuyor. Diğer sağlık çalışanlarıyla birlikte hemşireler de, aylardır hükümete çalışma koşullarının ve düşük ücretlerinin iyileştirilmesi için çağrıda

bulunuyorlar. Dahası, çalışmak zorunda oldukları fazla mesailer de ödenmiyor. Hemşireler «Enflasyon dolar ile, maaşlarımız riyal ile» diyor. Bir başka sloganları da şu: «Artık işte ölmek istemiyoruz», çünkü bu kadınların birçoğu kelimenin tam anlamıyla yorgunluktan öldü, tamamen yorgunluğa yol açan kronik bir stres hastalığı olan «karoshi» nin (Aşırı çalışmanın ani kalp krizi ile ölüme yol açması) kurbanı oldular. Geçtiğimiz Mart ayında üç meslektaşlarının ölümü ve 2

Ağustos'ta Sepidan hastanesinde hemşire olan Parvaneh Mandani'nin öldürülmesi isyanı körükledi. Grevci hemşirelerin birçoğu tutuklandı ve işverenleri tarafından işten atılmakla tehdit edilirken, baskı güçleri tarafından yapılan tehditler de giderek artıyor.

Sadece hemşirelerin ve sağlık çalışanlarının mücadelesi sözkonusu değil. Aslında, ülke genelinde ve çok çeşitli mesleklerde çalışan işçiler, hızla artan enflasyon karşısında (yıllık yüzde 60'ın üzerinde) daha yüksek

ücretler, daha iyi çalışma koşulları ve hatta sadece hak ettikleri ödenmeyn ücretlerinin ödenmesi için grev ve gösteriler yapıyorlar. Kamyon şoförleri, bakır ya da kömür madencileri, petrol işçileri... çalışan ya da emekli işçiler her ay greve gidiyor ya da gösteri yapıyorlar.

92 milyon nüfuslu bu ülkede, tehditlere, işten çıkarmalara, tutuklamalara ve bazen ağır hapis cezalarına rağmen, işçi sınıfı mücadeleyi asla bırakmadı. Bu grevler işçilerin ekonomik çıkarlarını savunma

alanında kalıyor. Ancak, özellikle Mahsa Amini'nin ölümüyle tetiklenen gençlik isyanından ve ardından gelen baskılardan iki yıl sonra, İslam Cumhuriyeti'nin çok sert rejimi karşısında, varoluşları itibariyle siyasi bir nitelik kazanıyorlar.

İran işçi sınıfı, İran sınırlarını aşan sınıf çıkarlarının farkına varırsa ve kendisini gerçek bir siyasi güç olarak örgütlemenin yolunu bulursa çok büyük bir güç olabilir. Sadece rejimi sarsmakla kalmaz, hatta onu devirebilir.

(LO, 23.10.24)

ABD : ve sonunda burjuvazi kazandı

Trump 5 Kasım'da yapılan başkanlık seçimlerini net bir şekilde kazandı ve Cumhuriyetçiler de Kongre'nin her iki kanadını da kazanacak gibi görünüyorlar. Böylece, Biden-Harris yönetimi ve Demokratlar cezalandırılmış oldu.

Trump daha 2020 yılında, 74 milyon oyla önemli bir seçmen tabanına ulaşmıştı. Oyları 2016 yılında ise 12 milyon daha arttı. Amerika Birleşik Devletleri (ABD) gerici, kapitalizm yanlısı ve anti-komünist, bazen dindar, bazen ırkçı ya da bunların hepsinden biraz olan bir seçmen kitlesine sahip bulunuyor. Trump bu defa, sadece seçmenler topluluğu savaşını kazanarak değil, aynı zamanda «popüler oyları» da alarak, belki de yaklaşık 80 milyon oyla oy tabanını genişletti, Hiç kuşkusuz, Biden -Harris idari yönetiminin feci bilançosunun sonuçlarından faydalandı.

En zenginler son yıllarda büyük kazançlar elde ederken, özellikle de halk tabakalarından çok sayıda Amerikalı, dört yılda yüzde 25 artışla ve ücretlerin buna ayak uyduramaması nedeniyle, yaşam standartlarının kötüleştiğini gördüler. Milyonlarca insan işini kaybetti. İnsanlar bulabildikleri iki hatta üç güvencesiz, düşük ücretli işte çalışmak zorunda kaldılar. Popüler sınıflardan insanlar düzgün içinde yaşanılabilir bir konutun kirasını ödiyemedikleri için

karavanlarda, hatta kendi arabalarında yaşıyorlar. Yaşlılar katalog dağıtarak geçinebiliyorlar, ya da gıda yardımı almak zorunda kalıyorlar. Kafası karışan yönünü şaşırılmış bazı emekçiler, yönlerini baş düşmanları olmasına rağmen Trump'a doğru çevirmiş bulunuyorlar. Onların çıkarlarını temsil eden bir partinin yokluğu kendisini hissettiriyor....

Trump, siyasetinden vaz mı geçecek ?

Trump konuşmalarında göçmenleri sınır dışı etmek için ülke tarihindeki en büyük kampanyayı yürütme sözü verdi. Ülkenin güneyinde ve hatta kuzeyinde kimseyi geçirmeyen sınırların inşa edilmesi hayali ve milyarderin demagojisinin bir parçası olsa da, göç politikasının daha da ağırlaştırılması, sıkılaştırılması sözkonusu. Ancak ABD'de yaklaşık 45 milyon yabancı uyruklu kişi bulunuyor ve tabii ki bunların hepsinin sınır dışı edilmesi olanaksız. İşverenlerin, inşaat, bayındırlık işleri, tarım, gıda endüstrisi, temizlik ve güvenlik gibi ekonominin birçok sektöründe göçmen işçilerin emeğine ihtiyacı var. Öte yandan, daha sert bir politika göçmenlerin durumunu daha da kötüleştirecek....

Rusya ve Ukrayna arasındaki savaşta, kavgacı açıklamalar konusunda pek de cimri davranmayan ve ellerini ceplerine

atma konusunda da ABD'ye güvenen Avrupalı liderler, Trump'ın Zelenski'yi müzakere edilmiş bir çözümü dayatacağından korkuyorlar. Ancak Trump'ın öngörümezliğine ve yalıtımcı söylemine rağmen, ABD'nin müttefiklerini ve piyonlarını askeri olarak desteklemekten vazgeçmeyeceği açık. ABD emperyalizmi, Çin karşısında çıkarlarını, özellikle de Pasifik ve Güneydoğu Asya'da savunmaktan vazgeçemez. Ayrıca, militarizm, Trump ve Cumhuriyetçilerin hararetle destekledikleri ABD savunma sanayisinin can damarını oluşturuyor ve onun işlemlerini sağlıyor....

Trump'ın başarısı, emekçileri derilerinin rengine, milliyetlerine ya da ülkeye ne zaman geldiklerine bağlı olarak (daha eski tarihlerde gelenler Trump'a daha fazla oy verdiler) eskisinden daha da fazla bölerek ırkçılığın daha kompleksiz, daha açık bir şekilde dile getirilmesine neden olacak.

Ama yine de her ne kadar dağınık olsa ve bürokratik sendika liderlikleri tarafından yönetilse de, otomobil endüstrisindeki ve daha yakın zamanda Boeing'deki grevler, Amerikalı işçilerin ve emekçilerin en azından ekonomik cephede kendi çıkarlarını elde etmek için mücadele edebileceklerini gösterdi.

(07.11.24)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Lutte Ouvrière'in 28 Eylül'de Paris'te düzenlediği toplantı, 1.200 coşkulu katılımcıyla başarılı geçti. Jean-Pierre Mercier ve Nathalie Arthaud söz aldı. Aşağıda konuşmalarından alıntılar yer alıyor.

Jean-Pierre Mercier:
«İnsanlığın geleceği ya sosyalizm, ya da barbarlık.»

[...] Bu hükümetin yapısı, yalnızca Rassemblement National'in (RN – Fransa'nın aşırı sağ partisi) rızasını kazanmak amacıyla dikkatlice düşünüldü! [...] Bu sağa kayışın, Retailleau'nun (İçişleri Bakanı) RN'yi memnun etmek ve işçileri bölmek için alacağı demagojik önlemlerin yükünü taşıyacak olan işçi sınıfının göçmen kesimi için acil sonuçları olacak. Bu önlemlere karşı mücadele edilmesi gerekiyor !

Ancak, Yeni Halk Cephesi sözcülerinden sabah, öğle ve akşam televizyonda duyulan saçmalıkların aksine, bu hükümetin kuşkusuz acımasızca işçi düşmanı olmasının nedeni çok sağcı olması değil. İşçilere karşı hazırlanmakta olan yeni saldırının hükümetin siyasi rengiyle hiçbir ilgisi yok ve Yeni Halk Cephesi hükümeti tarafından da aynı alaycılık ve acımasızlıkla yürütülecek. Bunun nedeni basit, çünkü büyük patronlar böyle emrediyorlar. Ve onlar emir verdiğinde, hem sağdaki hem de soldaki hükümetler, geçmişte yeterince sık gösterdikleri gibi, kendilerine söyleneni yapıyorlar.

Baş bakan Michel Barnier'in masasında duran tek yol haritası, büyük şirketlerin bu saldırıya öncülük etmesine yardımcı olmak olarak görünüyor. [...]

İşçilere karşı saldırılar yoğunlaşıyor

[...] Çalıştığım Poissy otomobil fabrikasında (Peugeot)

aylardır devam eden geniş çaplı bir saldırı, işçilerin çalışma koşullarının vahşice kötüleşmesine neden oluyor. Patronun mantığı basit: giderek daha az sayıda işçiyle daha çok araba üretmek. Tüm geçici işçileri işten çıkardıktan sonra, işçileri kapı dışarı etmek için her yol uygun, çünkü yarın onları işten çıkarmak zorunda kalmaktansa bugün kendiliklerinden gitmeleri patronun işine geliyor.

Bu şekilde 55, hatta 60 yaşın üzerindeki, ömür boyu çalışmaktan yıpranmış ve güçsüzleşmiş işçiler, işin en zor olduğu ve genellikle 25 yaşındaki genç geçici işçilerin işleri sürdürmeye çalıştığı demir doğrama ya da boya atölyesinden montaj bant hattına zorla transfer ediliyor. Kendinizi 60 yaşında bu tür işleri yapmak zorunda bulmanın ne anlama geldiğini bir düşünün!

Ve yönetim iş yükünü artırıyor, bir işte eskiden üç kişi çalışırken şimdi sadece iki kişi, daha sonra da sadece bir kişi çalışıyor. Vardiyalar o kadar yoğun ki, bazı sektörlerde tüm monitörler gün boyu görev başında ve sadece tuvalete gitmek için bile olsa birkaç dakikalığına duramıyoruz. Ve uzman işçiler de dahil olmak üzere hiçbir işçi kategorisi bu saldırılardan muaf değil. [...]

İşte kapitalist ekonomi ! Bu, şimdiye kadar böyle oldu ve bundan sonra da böyle olacak !
Çekirdeğine kadar çürümüş bir toplum

[...] Yöneticileri her gün sakın ve alaycı bir şekilde «*kâr oranlarımız korunduğu sürece*

işçiler ölsün önemli değil» diyen bir sistem. Bu koşullar altında, işçileri sorunlarının çözümünün, ister solcu, ister sağcı, ister aşırı sağcı olsun, bir hükümeti diğerine tercih etmekten geçtiğine inandırmak tam bir yalan ve hayal olur.

[...] Bu söylemin aksine, işçilere doğruyu söylemek gerekiyor. Buna, yaşanmakta olan sosyal felaket karşısında, siyasi ve mücadele perspektiflerimizi özetleyerek başlanmak gerekiyor. Gerçek şu ki, acı çekmeye mahkum değiliz, işçi sınıfı olarak olayların gidişatını tersine çevirecek güce sahibiz. Bizler, işçi sınıfı, dünyayı döndüren kollar ve beyinleriz, bütün zenginliği üretiyoruz, her şeyi döndürüyoruz, aynı zamanda insanlığın yaşamasını ve ilerlemesini sağlayan her şeyi icat ediyor ve üretiyoruz. Bütün bunlar bizim sınıfımızın eseri. Eğer toplum her gün çalışıyorsa, bunu yalnızca işçilerin adanmışlığına, cesaretine, enerjisine ve zekasına borçluyuz. Bu enerji, adanmışlık ve zeka, çıkarlarını savunmak için mücadele etme öfkesiyle birleştiğinde, işçi sınıfı olağanüstü ve müthiş bir gücü temsil edecek.

İşçiler kolektif güçlerine olan güvenlerini yeniden kazandıklarında, bu kuşkusuz ilk başkaldırı eylemi olan kitlesel grevler yoluyla olacak. Ama bu sadece ilk adım olabilir! [...] Çünkü kapitalistleri gerçekten ortadan kaldırmanın tek yolu, iktidarı onlardan almak – fabrikaları ve bankaları ele geçirmek, ekonomik iktidarı da

ele geçirerek işçiler olarak kendimizin uygulaması ve toplumu aşağıdan yöneterek siyasi iktidarın da ele geçirilmesi olarak ortaya çıkıyor.

Bu devrim anlamına geliyor. İşçiler haklı olarak bu tehlike ve tehdit dolu dönemde, geleceklere konusunda her zamankinden daha fazla kaygı duyuyorlar. İşçi sınıfı, siyasi, ekonomik kriz, savaşa doğru yürüyüş döneminde, eğer sorunların çözümünü kendi ellerine almazlarsa, sonuç bütün insanlık için bir kabus olacak. İnsanlık için fikirlerimizin üzerinde her zamankinden daha fazla, daha sağlam bir biçimde durmalı, kızıl bayrağımızı, devrimci komünist ideallerimizi, daha iyi bir gelecek umutlarımızı yüksek ve gururlu tutmalıyız.

Rosa Luxemburg'un dediği gibi, «*insanlığın geleceği ya sosyalizm, ya da barbarlık*». Barbarlık her geçen gün zemin kazanıyor. Yoldaşlar, öyleyse sosyalizm için gururla mücadele edelim!

Nathalie Arthaud: Devrimci bir komünist parti inşa etmeli

Devrimci bir komünist parti inşa etmek gerekiyor. Yani, toplumun ancak kaderlerini kendi ellerine almaya kararlı sömürülen ve ezilenlerin kitlesel seferberliği yoluyla gerçekten değişeceğini onaylayan bir parti gerekiyor. [...]

Bugün düşünmesi zor olabilir ama geçmişte büyük devrimci partiler oldu. Kapitalizmle eş zamanlı olarak proletarya ve çok sayıda örgüt, ortaklık, dernek, sendika ve işçi partileri gelişti. Birçoğu Marx ve Engels'in 1848'de Komünist Manifesto'da ortaya koydukları uluslararası bir işçi devrimi görüşünü benimsedi. [...]

Fransa'daki Sosyalist Parti de dahil olmak üzere bu partiler, ilk kapitalist dünya savaşına mücadele etmekten vazgeçip

köylüleri ve işçileri savaş alanlarına göndererek kutsal birlik içinde yer aldıkları 1914 yılında, bu ideale ihanet ettiler. Ancak bundan sonra Komünist Parti, Rus Devrimi ve 1920'lerde Avrupa'yı kasıp kavuran devrimci dalganın ardından bayrağı devraldı. Köylülerin ve işçilerin kendi hükümetlerini kurdukları, burjuvaziyi iktidardan ve işyerlerinden uzaklaştırdıkları ve toplumu kolektif bir temelde yeniden örgütlemeye başladıkları Rusya'da, devrimci beklenti gerçeğe dönüştü.

Bu ilerleme, devrimci dalganın başarısızlığa uğraması, ardından Sovyet iktidarının bürokratikleşmesi ve Stalinist diktatörlüğün kurulmasıyla durduruldu. 1930'lara gelindiğinde, Stalin'in vesayeti altındaki Fransız Komünist Partisi, artık hiç de devrimci değildi. Ancak kendisine rağmen, adı ve Rus devrimiyle olan bağlantısı nedeniyle, bir gün sömürülenlerin, işçilerin, çalışanların, toplumun tüm küçük ellerinin, Rusya'da olduğu gibi iktidarı alacağı ve sömürüye ve sosyal sınıflara son vereceği fikrini aktarmaya devam etti.

Kapitalizmde reform yapmak ya da onu devirmek

SSCB'nin çöküşü ve Komünist Parti'nin yıllarca çeşitli sol birlik hükümetlerinde yer almasının ardından, bu perspektif geriledi ve neredeyse bilinçlerden kayboldu. Tüm sol partiler, tıpkı sendika liderlikleri gibi, burjuva toplumuna uyum sağladılar. Sistemi devirmek için kampanya yürütmek yerine, onu yönetmek için mücadele ediyorlar. Kapitalizmi reforme edebileceklerini ve daha adil hale getirebileceklerini iddia ediyorlar. Aynı şey, daha sistem karşıtı olduğunu iddia eden ama sol birlik ve milliyetçiliğin eski bayat reçetelerini tekrarlayan

Mélenchon'un *La France insoumise*'i (*Boyun Eğmeyen Fransa Partisi*) için de geçerli. [...]

Dolayısıyla yaşanan barbarlık karşısında sorun sadece kapitalistlerden birkaç kırıntı koparmak, biraz daha fazla vergi ödemelerini sağlamak, ya da birkaç yıllık emeklilik maaşlarını geri kazanmak değil, onların herhangi bir zarar vermesini engellemek olarak ortaya çıkıyor.!

[...] Devrimci komünist perspektiflere geri dönen devrimci bir parti inşa etmeliyiz. İşçiler siyasi iktidarı alsın, kapitalistleri ekonominin hayati sektörlerinden, bankalardan, büyük çokuluslu ve ticari şirketlerinden mülkiyetsizleştiresin ve bütün ekonomiyi kolektif bir temelde yeniden örgütlesin ki her insan sabahdan akşama kadar köle gibi çalışmak zorunda kalmadan karnını doyurabilsin, başını sokacak bir evi olsun, genel sağlık ve eğitim hizmetlerine erişebilsin.

[...] Kesin olan bir şey var ki, önümüzdeki krizler tepkilere yol açacak ve bilinci uyandıracaktır. En karanlık zamanlar bazen en büyük devrimleri doğurmuştur; milyonlarca kadın ve erkeğin kaderlerini değiştirmek için savaşçıya dönüştüğü anlar. İşte böyle zamanlarda devrimci fikirler kitleler arasında kök salabilir.

Ve eğer devrimci bir partinin çekirdeği bile varsa, yeniden ilerlemek ve isyanların verimli olmasını ya da gerici alanlara sapmamasını sağlamak mümkün olacak. Dolayısıyla, azınlıkta olsak bile devrimci fikirleri canlı tutmalı, akıntıya karşı kürek çeksek bile ilerlemeli ve fikirlerimizle ve ideallerimizle gurur duymalıyız! SSCB'nin yalıtılması,

yozaşması ve sonunda dağılmasının da gösterdiği gibi, işçi devrimi bir devletin sınırlarında duramaz. Burjuvazi kendi sistemini dünya ölçeğinde kurdu ve bu ölçekte de yıkılmalı. Bu nedenle her ülkede devrimci partiler inşa edilmeli ve bunları aynı hedefe sahip uluslararası bir hareket içinde birleştirmeliyiz: büyük şirketlerin özel mülkiyetini ortadan kaldırmak, kar ve rekabet yasasına son vermek ve atlı arabalar ve mum günlerine kadar uzanan tüm sınırları havaya uçurmak gerekiyor!

Bizim görüşlerimiz işçi sınıfının herhangi bir andaki moraline, mücadeleciliğine ya da ruh haline bağlı değil. Marksizmin temel ilkelerine dayanıyor. Tarih fikirler tarafından değil sınıf mücadelesi tarafından yönlendiriliyor; işçi sınıfı sadece acı çeken ve adaletsizliğin kurbanı olan bir sınıf değil, potansiyel devrimciler bir sınıf.

İyimserliğimizin temeli

Kapitalizm zafer kazanmış gibi görünebilir, ancak sermayenin birkaç kişinin elinde

toplanması ve çok uluslu şirketlerin tüm ekonomiye yayılması, ekonominin giderek daha kolektif, merkezileşmiş ve küreselleşmiş bir temelde işlemesi zorunluluğunu ortaya çıkarıyor. Evet, Elon Musk, Bernard Arnault ve kendilerini her şeye muktedir gören diğer kapitalistler hoş görmeseler de, yüz binlerce insanın birlikte çalışmasını sağlayarak komünizmin gelişinin temellerini atıyorlar. İşçi sınıfı onların iktidarını devirir ve onları mülksüzleştirirse, yarının toplumunu inşa etmek için tüm araçlara sahip olacak.

[...] Bir ruh halinin değişebileceğine ikna olun. 1788'de Fransız Devrimi'nin arifesinde köylülerin ruh hali nasıldı? Rusya'da, Şubat 1917'nin arifesinde, çocuklarının açlıktan öldüğünü gören kadınların ruh hali, üç yıl boyunca savaşa kurban edilen askerlerin ruh hali neydi? Ve bugün Çin'in hapisane benzeri iş yerlerindeki işçilerin ya da Tayvan veya Vietnam'daki aynı derecede korkunç ve vahşi koşullarda çalışan işçilerin ruh

hallerinin ne olduğunu kim söyleyebilir? Ukraynalı ve Rus işçilerin gerçek bilinç durumu nedir?

Şu ya da bu yerde var olabilecek isyan ruhunu ölçmek imkansız olsa bile, kesin olan bir şey var, o da bu ruh hali bizi saran barbarlığa tepki olarak giderek daha da artacak. En büyük taburları Çin, Hindistan ve ABD'de bulunan bir avuç ayrıcalıklı insanla milyarlarca sömürülen insanı karşı karşıya getiren toplumsal savaş, dünyanın dört bir yanında acımasızca yürütülüyor. [...]

Burada, Fransa'da, büyük dünya işçi ordusunda sadece küçük bir taburuz. Ancak devrim tohumlarının yayılmasında ve ekilmesinde oynayacağımız büyük bir rol var. Ateş küllerin altında yanıyor. Orman yangınlarına bakın: bir yerde başlayabilir, yeraltına yayılabilir ve kilometrelerce ötede yeniden ortaya çıkabilir. Devrimci fikirler de bu güce sahip olduklarını gösterdiler. Bu yüzden dünyayı değiştirmek için belirleyici bir araç olacak partiyi inşa etmemize yardımcı olun. [...]

(LO, 28.09.24)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Çin 1949: Milliyetçi bir köylü devrimi

Yetmiş beş yıl önce, 1 Ekim 1949'da Mao Zedong, bir asırlık ulusal aşağılanmayı kırarak Çin Halk Cumhuriyeti'ni ilan etti.

19. yüzyılın sonunda feodal Çin, Batılı emperyalist güçler tarafından kontrol ediliyordu. Başındaki yozlaşmış ve aciz hanedan sonunda düştü. Emperyalizmden bağımsız, modern ve kapitalist bir Çin için mücadele eden milliyetçi parti Kuomintang tarafından 1911 yılında bir Cumhuriyet ilan edildi.

Ancak bunun yerine Çin, savaş ağalarına teslim edilerek parçalandı.

1925'ten itibaren yeni bir devrim şekillenmeye başladı. Rusya'da başlayan devrimi genişletmeyi amaçlayan 3. Enternasyonal'in itici gücüyle 1921'de kurulan Çin Komünist Partisi, hem feodal ağaların hem de emperyalizmin egemenliğine son vermeyi amaçlayan binlerce işçiyi hızla örgütledi. Ancak Stalinist liderlik altında

Enternasyonal, Komünist Parti'yi o zamanlar Çan Kay Şek tarafından yönetilen Kuomintang ile birleşmeye zorladı. 1927'de, işçilerin ve komünistlerin iktidarı kendisine teslim etmek üzere ele geçirdikleri Şangay'da, Çan Kay Şek binlercesini kurşuna dizdirdi ve işçi devrimine kanlı bir şekilde son verdi.

Bu daha da büyük bir felaketti, çünkü zafere ulaşmış bir Çin devrimi dünya çapında işçi devrimine yeni bir soluk getirecek

ve Rus işçilerine Stalinist bürokrasiye karşı koyma fırsatı verecekti.

Bir köylü devrimi, bir küçük burjuva liderliği

Çin Komünist Partisi, 1927 yenilgisinden sonra kırsal kesimde tecrit edilmiş bir halde kendini işçi sınıfından kopuk buldu. Mao liderliğinde ve Stalinistlerin burjuva partileriyle ittifak halinde Halk Cepheleeri kurma politikasından etkilenerek 1930'larda radikal milliyetçi bir parti haline geldi.

1937'de, belirli eyaletlere hakim olan Kuomintang ve Komünist Parti birbirleriyle savaşmayı bıraktılar ve o sırada Çin'in tamamında hakimiyetini genişletmekte olan Japonya'ya karşı güçlerini birleştirdiler. Japon işgali özellikle şiddetliydi ve 1945'teki yenilgisi gerçek bir köylü ayaklanmasına yol açtı. KP'nin amacı, Amerikan emperyalizmi tarafından uzun süredir desteklenen Çan Kay Şek ile bir koalisyon hükümeti kurmaktı. Tüm bağları koparan Çan Kay Şek oldu.

Kuomintang, yolsuzluklarından ve asalaklığından bıkmış olan ve KP'nin etkisinin arttığını gören burjuvazi de dahil olmak üzere halkın geniş kesimleri tarafından nefret ediliyordu. 1945'in sonunda Kuomintang, isyan eden köylülerin ve şehirli küçük burjuvazinin desteğini kazanan Mao'nun birliklerine saldırdı. Ancak KP bu isyanı kabul etmeden önce uzun süre tereddüt etti. Sözde yurtsever ağaları kızdırmamak için, sadece ılımlı bir tarımsal kira indirimi programına sahipti. Uzun bir tereddüt döneminden sonra, Chang ile herhangi bir uzlaşmanın kesin

olarak masadan kalkmış gibi görünmesi ve burjuvazinin bir kısmının KP'ye olumlu bakması nedeniyle, KP kararını verdi. 1946 yazında emir verildi: «*Toprağı paylaşın*». Komünist Parti böylece iktidarı ele geçirmek için köylülerin ayaklanmasına önderlik etmeyi seçti. Çan Kay Şek'in orduları kısa sürede yenildi. Mao'nun orduları genellikle şehirlere savaşmadan girdi.

İşçi sınıfı kenara bırakıldı

İşçi sınıfı dikkatle uzak tutuldu ve Mao'nun iktidarı ele geçirmesinde hiçbir rol oynamadı. 1 Ekim 1949'da Mao resmi olarak Çin Halk Cumhuriyeti'ni ilan etti. Çan Kay Şek, Amerikan koruması altında Tayvan adasına kaçtı.

1949'daki Çin devrimi, Çin toplumunu modernleştirmeyi ve ülkeyi emperyalizmin doğrudan kontrolünden kurtararak ve feodal toprakları paylaşarak ekonomik kalkınmasını sağlamayı amaçlayan bir burjuva devleti doğurdu. İlerici küçük burjuvazi tarafından desteklenen yeni rejim, başta kadınların statüsü olmak üzere, eski toplumun birçok gerici yönüne son verdi. Ancak yeni burjuva devleti çok geçmeden Çin burjuvazisininin Tayvan ve Hong Kong'a kaçan bir kesimiyle ve emperyalizmle karşı karşıya geldi. 1949'dan 1971'e kadar, hala Çan Kay Şek'i destekleyen Amerikan emperyalizmi Çin'i ambargo altına aldı. Bu muhalefetle karşılaşan Devlet, ekonominin büyük bölümünü kamulaştırdı ve Çin'in geniş köylülüğünü aşırı sömürerek ekonomiyi geliştirdi.

Büyük Çin-Amerikan dostluğu

1960'ların sonunda Vietnam'da batağa saplanan ABD, bölgede bir yer edinme arayışıyla politikasını değiştirdi. Bu durum, ABD Başkanı Nixon' un 1972'de

Mao ile yaptığı görüşmede çarpıcı bir şekilde görüldüğü üzere, diplomatik ilişkilerin yeniden kurulmasına yol açtı. Ekonomik açıdan Çin, fethedilmesi gereken bakir bir pazar ve tükenmez bir ucuz işgücü kaynağı haline geldi.

Batılı kapitalistler, Çin devletinin kontrolü altında sıcak bir şekilde kabul edildi. Çin, dünyanın atölyesi, Batılı ve Japon tröstlerin taşeronu olarak dünya ekonomisinin bir parçası haline geldi. Çin devleti, fabrikalarda düzeni sağlayarak ve gelişmekte olan Çin burjuvazisine işçilerin sömürülmesinin meyvelerinden pay vaat ederek onların temsilcisi olarak hareket etti.

Bugün yüzlerce milyarder ve birkaç milyon milyonerden oluşan bu burjuvazi, servetini ve konumunu, sıkı sıkıya bağlı olduğu Çin devletine borçlu. İşçi sınıfı da önemli ölçüde büyüdü. Milyonlarca yoksul kırsal bölge sakini, kent merkezlerinde iş aramak için kırsal bölgeleri terk ediyor. Bu 295 milyon «mingong»larla (göçmen işçiler) birlikte, şu anda neredeyse 800 milyon aktif çalışan insan sözkonusu ve bu Çin ve Batı burjuvazilerininin çekinmesi, korkması gereken müthiş bir gücü oluşturuyor. Korkmaları gerekiyor çünkü bu işçi sınıfı vahşice sömürüldüğü gibi, aynı zamanda mücadele de ediyor.

Bugün emperyalizmin, Batılı büyük güçlerin politikalarının bütün amacı, kendisiyle rekabet edebilecek konumda olan bir Çin devletini sınırlandırmak, engellemek. Dünyanın en büyüğü haline gelen ve Avrupa ve Amerika işçi sınıflarıyla binlerce bağı olan Çin işçi sınıfı, gelecekte belirleyici bir güç olabilir ve önemli bir rol oynayabilir.

(LO, 09.10.24)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 35 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 ₺ / 10 € / 8 £